

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—

Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ • • 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Λεπτῶν..... 15

264—Γραφεῖον ἐδ. Ἑρμοῦ—264

Ἡ ἐν τοῖς σχολείοις ἐκπαίδευσις καὶ ἀνατροφή δὲν εἶναι ἡ μόνη ἥτις συντελεῖ εἰς μόρφωσιν τῶν νέων· πολλὰ ἄλλα ἀπαιτοῦνται ἐν οἷς πρωτίστως καὶ τὰ ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῶν ἀγαθὰ παραδείγματα· ἄνευ τούτων ματαίως κοπιῶσιν οἱ διδάσκαλοι πρὸς μόρφωσιν ἀγαθῶν μαθητῶν· διότι πολλὰ μὲν μαθαίνονται ἐν τοῖς σχολείοις, ἅπερ ὅμως οὐδόλως δύνανται νὰ ἐντυπωθῶσιν εἰς τοὺς παῖδας, ἐὰν μὴ πρὸς ταῦτα συμφωνῇ καὶ ἡ συμπεριφορὰ καὶ διαγωγὴ τῶν γονέων καὶ συγγενῶν αὐτῶν. Τοῦτο χαρακτηρίζεται διὰ τοῦ ἐξῆς μύθου. Πολλὴν ἡγεῖρεν ἀνησυχίαν εἰς ἰχθὺς τινας νὰ ἴδωσιν ἀστακοὺς κολυμβῶντας πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀντὶ πρὸς τὰ ἐμπρός. Ἐκάλεσαν ὅθεν συνέλευσιν, καὶ ἀπέφασίσθη νὰ συστήσωσι σχολεῖον πρὸς διδασκαλίαν αὐτῶν, τὸ ὅποιον καὶ ἐγένετο, καὶ ἀριθμὸς ἱκανὸς νεαρῶν ἀστακῶν προσήλθε· διότι οἱ ἰχθὺς σοβαρῶς ἐσχυρίζοντο ὅτι ἐὰν ἤρχιζον νὰ διδάσκωσι τοὺς νεαροὺς ἅμα ἡλικιοῦντο δὲ ἐμάθονον νὰ κολυμβῶσιν ὀρθῶς. Καταρχὰς πολὺ καλὰ ἐπροχώρουν, ἀλλ' ἔπειτα ὅταν ἐπὶ ἀνῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν τῶν καὶ εἶδον τοὺς πατέρας αὐτῶν καὶ τὰς μητέρας κολυμβῶντας κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον, ἀμέσως ἐλησμόνησαν τὰ μαθήματα αὐτῶν.

Τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας ὧν ἡ ἀνάπτυξις εἶναι τὸ μέλημα πάσης κυβερνήσεως μεριμνῶσης περὶ τῆς εὐημερίας τῆς χώρας ἢν τέτακται νὰ διοικήσῃ θεωροῦνται παρ' ἡμῖν ὡς δευτέρου ἢ τρίτου λόγου ἀξία. Ἡ ἀλήθεια τοῦ τοιούτου ἀποδείκνυται ἐν τοῦ γενομένου ὅτι καίτοι 60 ἐτῶν ἀριθμοῦμεν ἐλευθέρην βίαν μόλις πέντε μιλίων σιδηροδρόμον καταρτίσαμεν νὰ

καταρτίσωμεν καὶ τοῦτον τῇ πρωτοβουλίᾳ ἀλλοδαπῶν. Ἡ ὑστέρησις τῆς ἀναπτύξεως τῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας βαρύνει τὰς κατὰ καιροὺς κυβερνήσεις καὶ ταύτας μόνας· διότι τὰ ἔργα ταῦτα ἀπὸ τῶν κυβερνήσεων ἡρτνται. Ὅπου ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία κατισχύει ἡ πρόδοσις φαίνεται πρόδηλος. Ὅπου ὅμως αὕτη δὲν δύναται ὡς ἐκ τοῦ εἴλους τῶν ἔργων νὰ ἰσχύσῃ ἐκεῖ μαρasmus καὶ παρακμή. Πολλὰ κυβερνήσεις αἰτίνες κατὰ κανόνα οὐδόλως ἀναμίγνυνται εἰς τὰ ἐν τῇ χώρᾳ τελούμενα ἔργα, οὐδόλως ἐφარμόζουσιν τὴν ἀρχὴν ταύτην προκειμένου περὶ σιδηροδρόμων, γενναίως χορηγοῦσαι βοηθείας εἰς τοὺς ἀναλαμβάνοντας τὴν κατασκευὴν σιδηροδρόμων, τοσοῦτον μάλιστα ἀφειδῶς ὥστε μετὰ τινα ἔτη πλουτοῦσιν οἱ ταύτας ἀναλαμβάνοντες· ἀλλ' οὐδόλως μέλλει αὐταῖς τὸ τοιοῦτον· ἡ κατασκευὴ σιδηροδρόμου πλουτίζει τὴν χώραν αὐξάνουσα τοὺς πόρους αὐτῆς, τοῦτο δὲ ἀρκεῖ. Τὸ μικρὸν δείγμα σιδηροδρόμου τὸ ὅποιον ἔχομεν ὑπὸ τὰς ὄψεις ἡμῶν χρησιμεύει εἰς τραγὴν ἀπόδειξιν τῶν τοιούτων· ἡ ἀναλαβούσα αὐτὴν ἐταιρεία, καὶ τοὶ πληρώσασα πρὸς ἀπόκτησιν αὐτοῦ πλείοτερα ἴσως τῶν ὧν ἠθελε καταβάλλει πρὸς κατασκευὴν αὐτοῦ, αἱ μετοχαὶ τῆς ὅμως ἔχουσι τασαύτην ὁσημέραι ὕψωσιν ὥστε ἡ ἀπόκτησις αὐτῶν θεωρεῖται ὡς ἐπικερδὴς καὶ ἀσφαλὴς τοποθέτησις χρημάτων.

ΠΕΡΙ ΥΑΛΟΥ

Καλῶς ἐρρέθη ὅτι τὰ πλείοτερον χρήσιμα ἡμῖν εἰσι τὰ ἀφθονώτερα. Τὸ φῶς, ὁ ἀήρ, τὸ ὕδωρ, δύνανται νὰ προσαχθῶσιν ὡς φυσικὰ παραδείγματα τῆς ἀληθείας ταύτης, ὡς πρὸς δὲ τὰ παρὰ τῶν ἀνθρώπων παραγόμενα ὑπάρχει εὐχάριστος ῥοπή ὅπως τὰ καλὰ πράγματα καθίστανται εὐθηνὰ καὶ ἐντεθῶς προσιτὰ τοῖς πᾶσιν. Μεταξὺ τῶν πολλῶν ἀντικειμένων τὰ

ὅποια ἦσαν ποτὲ σπάνια καὶ ὅποια κατέστησαν νῦν εὐθηνὰ καὶ κοινὰ, ὡς καὶ ὁ ὕαλος, ἄγνωστος εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους, τυχαιῶς λέγειται ἀνακατασκευασθῆναι ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς δαπανῆρας, πρὸς τὴν ἀνακατασκευὴν καὶ τοὺς σκοτεινοὺς χρόνους τοῦ ἐκκολοῦντος τῆς κτιστικῆς πτωσίν τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιότητος, μὴ μόνον ἀλλὰ καὶ ἐν γένει ἐν αὐτοῖς τοῖς χρόνοις.

Ἡ χρῆσις αὐτῆς εἶναι ἄν τὸς γενικὴν καὶ ποικίλην ὥστε ὁ αἰὼν ἡμῶν ἦν τοσοῦτον κτιστικῶς ἀνακλινθῆναι ὡς ὁ αἰὼν ἀπὸ τῆς ἀληθείας ὅσης ἐν προηγούμεναις ἐποχαῖς ἐλέγχετο περὶ τοῦ ὕαλου καὶ τοῦ σιδήρου. Ἡ ἐλευθέρα διόδος εἰς τὸ φῶς τὴν ὁποίαν ὁ ὕαλος ἀφ' ἑνὸς εἶναι ἰσῶς πολυτιμωτάτη εἰς τὰς οἰκίας, δι' ἧς καὶ ἡ εὐτελεστάτη καλύβη σήμερον εἶναι ἀπειρώς προτιμωτέρα τῆς μεγαλειτέρας βαρονικῆς ἐπαύλεως μετὰ τῶν θυριδῶν τειχῶν τῆς. Ἡ ὠραιότης τῆς ὕαλου ἀμιλλᾶται πρὸς τὴν χρησιμότητα αὐτῆς. Εὐρέθη ὅτι ὁ μέγας ἀδάμας, ὁ Κοχινούρ, δὲν εἰδείχθη πρᾶγματι εἰς τὴν Μεγάλῃν Ἐκθεσίν τοῦ 1851, ἀλλὰ σχεδὸν αὐτοῦ ἐξ ὕαλου ἐξετέθη, φόβῳ μήπως ἡ μεγάλη ἀξία τοῦ πρώτου τύπου καταστῆσθαι τὴν ἐκθεσιν αὐτοῦ ἐπιφορὰν. Ὅπως ποτ' ἀν' ἡ αὐτὴ πρὸ γενομένης ὅτι ἡ ὕαλος ἐξέτεθη ἐν τῇ ἐκθεσίν τοῦ ἀδάμας εἶναι ἀπρόβλεπτον τῆς μεγαλῆς αὐτῆς ὠραιότητος.

Ἡ σύνθεσις τῆς ὕαλου εἶναι ἀπλουστάτη. Σύνθεσις πυρίτου λίθου μετὰ ἀλκαλικῆς γῆς ὑποβαλλομένη εἰς θερμότητα, παράγει τὴν καθάραν καὶ μοναδικὴν ταύτην οὐσίαν, ἥτις εἶναι ἀξιοσημείωτος οὐ μόνον διὰ τὴν διάρκειαν καὶ ἀντίστασιν αὐτῆς εἰς τὰς συνήεις ἐπιρροὰς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν διαφανῆ αὐτῆς καθαριότητα. Ἡ ποικιλία τῶν χρωμάτων τῆς ὕαλου παράγεται τῇ προσθήκῃ μεταλλικῶν τινῶν ὀξέων.

Ἡ ἀρχαία ἱστορία περὶ τῆς ἐφευρέσεως τῆς ὕαλου ἀποδίδει αὐτὴν εἰς τοὺς Φοίνικας. Τινες τῶν ἐπιχειρηματιῶν ἐμπορῶν τούτων λέγεται ὅτι ἐπέστρεφον ἐκ ταξειδίου ἐντὸς πλοίου φορτωμένου ἐκ κάλεως, ἀναγκασθέντες ἐκ τρίκυμίας νὰ καταφύγῃ ἐπὶ ἀμύδους τινος παράλιον παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Καρμυλίου ὄρους. Ἐθεσὶν βάλους τινὰς κάλεως εἰς στήριξιν τῶν λεβήτων αὐτῶν ἐπὶ τῆς πυρᾶς τὴν ὁποίαν ἤναψαν ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἡ δὲ θερμότης διέλυσε τὴν ἄμμον καὶ τὸ κάλε καὶ οὕτως ἐσχηματίσθη ἡ πρώτη ὕαλος. Ἐὰν τοῦτο εἶναι ἀληθές ἢ οὐ, εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ φοινικικὴ πόλις τῆς Σιδῶνος κατέστη διάσημος κατὰ τοὺς ἀρχαιότατους χρόνους διὰ τὰ ἐξ ὕαλου προϊόντα αὐτῆς. Ταῦτα ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρὸς διακόσμους, συνιστάμενα εἰς κάδους, ἀγγεῖα καὶ κομίσια, πολλὰ τούτων εὑρίσκται ἐν τοῖς τύμβοις τῶν κελτικῶν φυλῶν, τὰ ὅποια ἀναμφιβόλως ἐπρομήθεον οἱ ἔμποροι τῆς Φοινίκης. Οἱ ἔμποροι οὗτοι ἐστελλαν ἐκ τρύπων εἰς τὰς Ἰνδίας, ἐκ δὲ τῶν πόλεων Τύρου καὶ Σιδῶνος οἱ ἑβραῖοι ἐλάμβανον τὴν ὕαλον, τὴν ὁποίαν ὁ Ἰωσήφης ἀποδίδει εἰς ἐφευρέσιν αὐτῶν. Τὸ

πλεῖστον τῆς ἀρχαίας Ἀσσυριακῆς ἀρχαιότητος πιθανῶς κατεσκευάσθη ἐν Σιδῶνι. Ἄλλοι δὲ λέγουσι ὅτι ἡ ἐφεύρεσις τῆς ὕαλου ὄφειλε εἶναι τοῖς Αἰγυπτίοις. Ἀντικαταστάσας τὴν ἀρχαίαν ἀσσυριακὴν περιγραφὴν καὶ κατασκευάσαντες ἀνέκδοτα ἀπὸ τῶν τάφους τῆς ἀρχαιότητος τῆς Ἡρακλείας, τὴν ὁποίαν τὸ ὕαλος ἦν ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος, ἀνακατασκευάσαντες ἡ σκοτεινὴ καὶ περὶ τὴν ἀρχαίαν ἀσσυριακὴν ἀνακατασκευάσαντες, καὶ ἐκ μνήσεως πολλῶν ἀνθῶν, τὴν οἱ Αἰγυπτιοὶ ἦσαν λίαν ἐπιτηδεῖς. Ἐκ τῆς γωνίας ταύτης τῆς Μεσογείου ἡ ὕαλος εἴρε τὴν ὁδὸν αὐτῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐνθα ἡτὶς ἀγνώστος κατὰ τοὺς ὁμηρικὺς χρόνους. Μίαν περίπου ἑκατονταετηρίδα πρὸ Χριστοῦ πατρικιοὶ τινες Ῥωμαῖοι φαίνεται ὅτι εἰσῆγαγον πλάκας χρωματιστῆς ὕαλου εἰς τὰ παράθυρα αὐτῶν τοιαύτα εὐρέθησαν καὶ κατὰ τὴν ἀνασκαφὴν τῆς Πομπηίας. Ἡ κατασκευὴ τῆς ὕαλου, μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς χριστιανικῆς ἐποχῆς, σπανίως ἐξετείνετο εἰς τὸ χρησιμωτάτον ἀντικείμενον τῶν ὕαλων τῶν παραθύρων. Αἱ οἰκίαι τῶν πλουσιωτέρων εἶχον ἐνίοτε παράθυρα φερόμενα λεπτὰς πλάκας διαφανοῦς ἀλαβάστρου ἢ ἡμαδιαφανοῦς γυψοῦ. Ὁ ὕαλος καὶ οὕτως τῶν πτωχῶν. Καίτοι ὁ ὕαλος διὰ παράθυρα κατεσκευάσθη ἐν Ἀγγλίᾳ περὶ τὴν ἐβδόμην ἑκατονταετηρίδα, ἡ ἀξία καὶ σπάνις αὐτῆς καθίστα αὐτὴν ἀντικείμενον λίαν ἐξαιρετικῆς χρήσεως. Ἐξηκολούθει δὲ νὰ ἦ τὸσον πολυδάπανος μέχρι τῶν μέσων τοῦ δεκάτου ἑκτοῦ αἰῶνος ὥστε τὰ ἐξ ὕαλου πλαίσια ἀφηρεθήσαν κατὰ τὴν ἀναχώρησιν εὐγενοῦς τινος ἐκ τῆς ἐπαύλεώς του, ὅπως τεθῶσι πάλιν κατὰ τὴν ἐπάνοδόν του. Τοῦτο δὲ διὰ τὴν μεγάλην δαπάνην τῆς ἀντικαταστάσεως τῶν ὕαλων ἐὰν ἐθραύοντο. Καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην τῶντοι αἱ οἰκίαι ἐν γένει δὲν εἶχον ὕαλους εἰς τὰ παράθυρα μέχρι τέλους τοῦ δεκάτου ἑκτοῦ αἰῶνος, μέχρις ἐκείνης δὲ τῆς ἐποχῆς τὰ πλεῖστα τῶν παραθύρων ἔφερον ἐλατωμένον χάρτην καὶ ἄλλας ἀτελεῖς καὶ ἡμισκίους οὐσίας.

Περὶ τὰ μέσα τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος ἡ ὕαλοποιία ἔλαβε μεγάλην ὀθῆσιν διότι τὸ εἶδος τοῦτο ἐφηρμόσθη εἰς τὰς ἐκκλησίας. Οἱ σταυροφόροι ἔφερον ἐξ Ἀνατολῆς δείγμα κεχρωματισμένης ὕαλου, ὀνομαζομένης ὕαλου τῆς Δαμασκού. Μέγα μέρος ταύτης κατεσκευάζετο ἐν Ἑνετίᾳ, ἥτις, ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας, προεξήρχεν εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς κοσμητικῆς ὕαλου, τὴν ὁποίαν δὲ ἡ ἰταλικὴ καλαισθησὶς ἀνέπτυξεν εἰς μέγαν βαθμὸν τέχνης. Τὰ πρῶτα παράθυρα ἐκ κεχρωματισμένης ὕαλου ἐτέθησαν ἐν τῇ Γαλλικῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ ἁγ. Διονυσίου τὸ 1140. Αἱ πλούσιαι καὶ εὐάρεστοι τὴν θεῶν βαφαὶ τῶν ἀρχαίων ὕαλων ἀτελῶς δύνανται νὰ ἐκτελεσθῶσιν ὑπὸ τῆς νεωτέρας τέχνης. Τὸ μυστικὸν τῶν μιγμάτων τῶν ἐν τοῖς ἀρχαιότεροις χρόνοις μεταχειριζομένων πρὸς παραγωγὴν πολλῶν βαφῶν ἀπόλετο. Τὸ χρῶμα δίδεται εἰς τὴν ὕαλον διὰ σχεδὸν παντὸς εἶδους μεταλλικοῦ ὀξέως.

§ Η κατάρρευσις τοῦ εἰσαγωγικοῦ τέλους τοῦ ἐπιβληθέντος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μέχρι τῆς μεγάλης μεταρρυθμίσεως τοῦ οἰκονομικοῦ συστήματος τῆς Ἀγγλίας ὑπὸ τοῦ σὺρ Ροβέρτου ΠΗλ, ἤγαγεν εἰς μεγάλην ἐκλάττωσιν τῆς τιμῆς καὶ συνεπὶς ἐπεκτάσεως τῆς χρήσεως τοῦ ὁδοῦ. Ἀντικείμενα καθημερινῆς χρήσεως χρησιμεύοντα διὰ τὴν πρᾶξιν καὶ τὰς ἀλλὰς χρήσεις ἐπὶ ἄλλα πλάσασθαι τὸ σούβον διὰ τῆς ὁδοῦ, ὥστε ταῦτα κατέστησαν προσιτὰ καὶ εἰς τὰς πενὶ στέρας τᾶξεις. Ἡ ὕαλος τελειοποιηθεῖσα χρησιμεύει καὶ εἰς κατασκευὴν τοῦ τηλεσκόπιου διὰ τοῦτο ποιοῦν τὰ αὐτὰ ἡ ἀνθρωπότης ἀπολαμβάνει αὐτῆς τμήματα ἀποφασιστικὰ καὶ ἐκτενέστερα κλῆμα καὶ τὸ εἶναι τὸ αὐτὸ καὶ τὸν ἄλλον ἀποφασιστικὸν ἐκτενέστερον 1Α

ΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΗΛΙΚΙΑΙ

[Συνέχεια καὶ τέλος]

IV

Τὸ τέρας τῶν ὀνείρων.

Οἱ χρόνοι ἐλεύκανον τὰς μαύρας καὶ λαμπρὰς αὐ-
τοῦ τρίχας. Οἱ χρόνοι ἐσθυσαν τὴν λαμπρότητα τῶν
ζωερῶν ὀφθαλμῶν τοῦ καὶ κατῆλυσαν τὸν βρασμὸν
τοῦ δερμатικοῦ αὐτοῦ αἵματος. Αὐτῇ ἐνίαι ἡ τελευταία
σκηνὴ τοῦ ἀνθρώπινου βίου, τὸ γῆρας, ὁ χειμὼν.

Ὁ Γεώργιος καθήμενος μόνος εἰς τὸ δωμάτιόν του, μετρᾷ ὡς ταξειδιῶτης τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον διέ-
τρεξε εἰς τὸ διασκήμα τῆς ἡμέρας, καὶ φέρει εἰς τὴν
μνήμην του ὅ,τι ἀπέκτησε καὶ ὅ,τι ἔχασε καθ' ὅλον
τὸ μέγα αὐτοῦ ταξειδιον.

Ἀναβαίνει μέχρι τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας καὶ
ἐκεῖ ἴσταται μετὰ μελαγχολικῆς προσοχῆς. Ἐχθρὸν
ἢ ἀνθρῶ καὶ φαίδρα ἐκείνη παιδικὴ ἡλικία, ἡ ἐκ-
φραστικὴ εἰς τὴν χάριν τῆς, ἡ τοσοῦτον εὐτυχίας
καὶ εἰς αὐτὰ τὰ δάκρυα τῆς!

Ἐχάθη ἡ πλήρης ἐλπίδων ἐκείνη νεότης, ἥς θαρ-
ραλέως ἠκολούθει τὴν φωτισομένην ὑπὸ τοῦ φάρου
τῆς ὑπερηφανεῖας ὁδόν, ἥς ὅλαι αἱ ὥραι τῆς ἐργασίας
τῷ ὑπέτχοντο ἀφθονον θερισμόν!

Ἐχάθην, ἡ ἰσχὺς ἐκείνη τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας, ἥτις
ἦτο τὸ καθ' ἡμέραν τοῦ! Ἐφθάσεν ἐν τῇν τελευτῇ αὐτοῦ
βαθμίδα τῆς ἀναπτύξεως τῆς εἰς τὰ κατεβλήθη. Τὸ ὅσον
μετρεῖ καὶ ὁρατὶ καὶ καὶ ἡμέραν τῇν οὐδὲν
διαφορεῖαν τοῦ μέλλοντος τοῦ, καθὼς πρότερον κατὰ
ῤῥῆνας καὶ κατὰ χορδούς. Τὸ παρελθὸν αὐτοῦ ὅθεν
νύται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ὡς ἀπλοῦς γραμμαὶ
ἀπομνημονεύοντες ἐπὶ τὸν τόπον. Ἐνὶ τῇ μὲν ἰδέῃ καὶ
ἐκεῖ διακρίνεται τὰ ἐχθρὰ τῶν ἀπατήλων αὐτοῦ ὁνειδισ-
μοῖς πρὸς τὰ λεγόμενα νύμφου τίνος; φερόμενα εἰς
τὸ βεῦμα τοῦ προῦ, καὶ εἰς καὶ ἐκεῖ σήμετι ἔξ-
χοντα, οὐλοῦν πρὸς τὰ τεμάχια τοῦ πάγου, ἅτινα
ὕφουνται ἐπὶ τῶν ἁλπέων.

Και οι φίλοι του δεν υπάρχουν πλέον, οι αδελφοί γέγοναν ξένους· ο καθένας τον δικό του δρόμο πορεύεται, ο ένας προς τα δεξιά και ο άλλος προς τα αριστερά.

ὁ ἀνὴρ ἐνδὸς οὗτος ἐξηκολούθει τὴν πορείαν τοῦ. Ἡ
 ἀδελφὴ αὐτοῦ ἡ τοσοῦτον ἀγαθὴ καὶ ἀφοσιωμένη,
 ἀπέθανε· ἀπέθανε καὶ ὁ πατήρ τοῦ, τοσοῦτοιοῦ τὴν
 σάβανον καὶ εὐγενῆ φυσιογνομίαν, τοσοῦτοιον καὶ
 πληρὴ εἰλικρινείας βλέμμα· διὸ δύναται νὰ ἀναπα-
 λήσῃ χωρὶς νὰ συγκινηθῇ!

Ἐναλογοῦμενος τὸ παρελθόν, ζητεῖ μετ' ἀπληστίας, νὰ ἐνθυμηθῇ τὰ καθήκοντα, ἅτινα ἐξεπλήρωσεν. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σημειοῦ μὲ χαρὰν δειγμάτων τινα εὐνοίας, ἀγαθοεργούς τινας πράξεις. Ἀλλὰ πόσον μέγα κενὸν ὑπάρχει μεταξύ τοῦ καλοῦ, τὸ ὁποῖον ἐπράξε καὶ ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἡδύνατο νὰ πράξῃ! Βίς τὴν τελευταίαν ταύτην περίοδον τοῦ βίου, πόσον μικρὰ εἶναι ἡ ἀξία τῶν καλῶν πράξεων δι' ὧν μέλλει ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ ὀψίστου, ἐνώπιον τοῦ ἀδεκάστου δικαστηρίου, ἐνώπιον τῆς αἰωνίου ἀγαθότητος!

Μ' ὅλα ταῦτα, ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ τοῦ πένθους, ὁ Γεώργιος ἔχει πλησίον του εἰσέτι τὴν μετριόφρονα καὶ εὐγενῆ Μαρίαν, ἧς τὰς ἀρετὰς, μικροῦ ἐδέησε νὰ πα-
ραγωνώρῃ ἐν τῇ ἀλαζονίᾳ αὐτοῦ. Αὕτη ἐγῆρασεν ἐκ-
τελοῦσα κατὰ γράμμα τὰ καθήκοντά της. Ὅλιγον
κατ' ὀλίγον ἀπώλεσε πᾶν ἔχνος τῆς προτέρας αὐτῆς
ὀραιότητος. Ἀλλ' ἡ καρδιά της μετὰ τῆς καρδίας
τοῦ συζύγου αὐτῆς εἶναι ἡνωμένη διὰ δεσμοῦ ἰσχυ-
ροτέρου τοῦ δεσμοῦ τῶν δελεασμάτων τῆς νεό-
τητος. Ὅσοι μακρύνονται ἀπὸ τῶν ἀνείρων τοῦ κό-
σμου τούτου, τόσο ὑψοῦνται συγχρόνως πρὸς τὸν
κόσμον, ὅστις τοὺς περιμένει καὶ ὅστις μεδιᾷ εἰς
τὰς ἐλπίδας των.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ Μαρία ἐξασθενεῖ, καὶ συνε-
χῶς διὰ μελαγχολικοῦ βλέμματος, διὰ σφίγγεως τῆς
χερὸς, λέγει πρὸς τὸν σύζυγον αὐτῆς ὅτι πρέπει νὰ
ἐτοιμασθῇ νὰ τῇ δώσῃ τὸ τελευταῖον φίλημα. Ἡ-
μέραν τινα τοῦ θέρους, ἐνῷ αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου
λαμπουσιν ἐπὶ τοῦ πρασίνου φυλλώματος τῶν δέν-
δρων, καὶ αἱ μέλισσαι βομβοῦσι περίξ τῶν ἀνθέων,
καὶ τὰ πτηνὰ κελαδοῦσι μὲ χαρὰν εἰς τὰ παράθυρα,
ἡσιώφρων σύζυγος, ἡ φιλόστοργος μήτηρ, κλίνει τὴν
θνήσκουσαν αὐτῆς κεφαλὴν ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς.

Μαρία! Μαρία! φωνάζει ὁ γέρον μετ' ἀγωνίας.
Τένει πρὸς αὐτὸν τρέμουναν χεῖρα, τὸν βλέπει
μειδιῶσα, εὐλογεῖ ἐκεῖνον ὅστις ὑπῆρξε ὁ προστατής
καὶ ὁ πιστὸς αὐτῆς συντροφός, εὐλογεῖ τὰ τέκνα της,
ἅτινα ὁπῆρξαν ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐδαίμονιά της· εἶτα
ἡ αἰώνιος γαλήνη· διεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου της
σφίγγει· δι' ὑστάτην φοράν τὴν χεῖρα τοῦ συζύγου
της, ἐκ δὲ τῶν χειλέων της ἐξέρχεται ἡ τελευταία
πνοή.

Ὁ γέρονς μένει μόνος... εἰς τὸν ἐπικηδέσιον θάλαμον... μόνος! Ὁχι. Ἡ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ δὲν τῷ ἀφίερει πάντα. Περιβάλλει διὰ τῶν βραχιόνων του, σπένγει ἐπὶ τῆς καρδίας του, τὸν υἱόν του, οὗτινος ἡ ζωοφάνεια ἀναπνέει εἰς αὐτὸν τὴν νεανικὴν του ηλικίαν, τὰς δύο αὐτοῦ θυγατέρας, αἱτινες διὰ